

- 2) Moet de verwijzing in artikel 13 van verordening nr. 1346/2000 naar de *lex causae* om te bepalen dat „dat recht in het gegeven geval niet voorziet in de mogelijkheid om die handeling te bestrijden” aldus worden uitgelegd dat de partij op wie de bewijslast rust, moet bewijzen dat in het gegeven geval de *lex causae* op algemene en abstracte wijze niet voorziet in middelen om een handeling te bestrijden als die welke in de onderhavige zaak als nadelig is aangemerkt — dat wil zeggen de betaling van een contractuele schuld — dan wel aldus dat de partij op wie de bewijslast rust, moet bewijzen dat, indien de *lex causae* voorziet in de mogelijkheid om een dergelijke handeling te bestrijden, in concreto niet is voldaan aan de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan opdat het beroep in de onderhavige zaak kan worden toegewezen en die verschillen van die van de *lex fori concursus*?
- 3) Kan de uitzonderingsregeling van artikel 13 van verordening nr. 1346/2000 — gelet op de ratio ervan, te weten het rechtmatig vertrouwen beschermen dat de partijen hebben gesteld in de stabiliteit van de handeling volgens de *lex causae* — ook worden toegepast wanneer de contractspartijen zijn gevestigd in eenzelfde lidstaat, waarvan het recht dus op voorzienbare wijze bestemd is om de *lex fori concursus* te worden in het geval dat een van hen insolvent wordt, en de partijen middels een contractueel beding waarbij het recht van een andere lidstaat wordt gekozen, de herroeping van de uitvoeringshandelingen van die overeenkomst onttrekken aan de toepassing van de dwingende voorschriften van de *lex fori concursus* die zijn vastgesteld ter bescherming van het beginsel van de gelijke behandeling van schuldeisers, en dit in het nadeel van de gezamenlijke schuldeisers in geval van insolventie?
- 4) Moet artikel 1, lid 1, van verordening nr. 593/2008 aldus worden uitgelegd dat „gevallen waarin uit het recht van verschillende landen moet worden gekozen” voor de toepassing van de verordening ook het geval omvatten waarin een bevrachtingsovereenkomst is gesloten in een lidstaat tussen ondernemingen met zetels in die lidstaat en deze een beding bevat waarin het recht van een andere lidstaat wordt gekozen?
- 5) Indien de vierde vraag bevestigend wordt beantwoord, moet artikel 3, lid 3, van verordening nr. 593/2008, gelezen in samenhang met artikel 13 van verordening nr. 1346/2000, dan aldus worden uitgelegd dat de keuze van de partijen om een overeenkomst te onderwerpen aan het recht van een andere lidstaat dan die waar „alle overige op het tijdstip van de keuze bestaande aanknopingspunten” zich bevinden, de toepassing onverlet laat van dwingende voorschriften van het recht van laatstgenoemde lidstaat, die van toepassing zijn als *lex fori concursus*, om handelingen te bestrijden die vóór de insolventieverklaring zijn verricht in het nadeel van de gezamenlijke schuldeisers, zodat deze voorschriften voorrang hebben op de uitsluitingsgrond van artikel 13 van verordening nr. 1346/2000?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures (PB L 160, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) op 5 februari 2016 — Associação Sindical dos Juízes Portugueses/Tribunal de Contas

(Zaak C-64/16)

(2016/C 156/32)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Supremo Tribunal Administrativo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Associação Sindical dos Juízes Portugueses

Verwerende partij: Tribunal de Contas

Prejudiciële vraag

Moet, gelet op het dwingende vereiste van wegwerking van het buitensporige begrotingstekort en de in Europese bepalingen geregelde financiële bijstand, het beginsel van onafhankelijkheid van de rechterlijke macht, zoals dit voortvloeit uit artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie⁽¹⁾ en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen de maatregelen tot loonsverlaging waaraan de magistraten in Portugal zijn onderworpen, op grond dat zij door andere machten/organen van het openbaar gezag eenzijdig en permanent zijn opgelegd, zoals dit blijkt uit artikel 2 van wet nr. 75/2014 van 12 september 2014?

⁽¹⁾ PB 2000, C 364, blz. 1.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale Ordinario di Verona (Italië) op
10 februari 2016 — Livio Menini en Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare — Società
Cooperativa**

(Zaak C-75/16)

(2016/C 156/33)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Ordinario di Verona

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Livio Menini en Maria Antonia Rampanelli

Verwerende partij: Banco Popolare — Società Cooperativa

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 3, lid 2, van richtlijn 2013/11⁽¹⁾, voor zover het bepaalt dat het „richtlijn 2008/52/[EG]”⁽²⁾ onverlet [laat], aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten de mogelijkheid laat om in een verplichte bemiddeling te voorzien, enkel voor de gevallen die niet binnen het toepassingsgebied van richtlijn 2013/11 vallen, als bedoeld in artikel 2, lid 2, van richtlijn 2013/11, te weten contractuele geschillen die voortvloeien uit andere contracten dan verkoop- of dienstencontracten en geschillen waar geen consumenten bij betrokken zijn?
- 2) Moet artikel 1 (...) van richtlijn 2013/11, voor zover het consumenten de mogelijkheid biedt op vrijwillige basis klachten tegen ondernemers voor te leggen aan entiteiten die procedures voor alternatieve geschillenbeslechting aanbieden, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling die voorziet in een beroep op bemiddeling, voor een van de geschillen als bedoeld in artikel 2, lid 1, van richtlijn 2013/11, als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een verzoek in rechte van een partij die als consument kan worden omschreven, en in elk geval, aan een nationale regeling die voorziet in een verplichte rechtsbijstand, en de eraan verbonden kosten, voor de consument die deelneemt aan een bemiddeling betreffende een van de vorenbedoelde geschillen, en de mogelijkheid om enkel met een gegronde reden niet aan de bemiddeling deel te nemen?

⁽¹⁾ Richtlijn 2013/11/EU van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2013 betreffende alternatieve beslechting van consumentengeschillen en tot wijziging van verordening (EG) nr. 2006/2004 en richtlijn 2009/22/EG (richtlijn ADR consumenten) (PB L 165, blz. 63).

⁽²⁾ Richtlijn 2008/52/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2008 betreffende bepaalde aspecten van bemiddeling/mediation in burgerlijke en handelszaken (PB L 136, blz. 3).